

NICOLETTE FOX:
“MIJN VADER IS
MIJN WANDELENDE
TUIN-ENCYCLOPEDIË”

INTERVIEW ROLF TIMMER, FOTOGRAFIE: BART BRUSSEE

Elke dag speelde Libelle's redactiemanager Nicolette Fox (45) als kind in de grote achtertuin naast de moestuin van haar vader. Daar begon haar liefde voor tuinieren.

“Dat gekke muurtje zorgt elk seizoen voor verrassingen. Er groeien leuke plantjes uit!”

Dat gevoel van geluk, het buiten kunnen rennen en spelen in een tuin, dat wilde Nicolette ook voor haar zevenjarige dochter Run Jie. Daarom verhuisden zij en haar man Robert vanuit het centrum van Haarlem naar een jarentwintighuis met een enorme tuin. Nicolette: “Die tuin gaf de doorslag. Hij is 25 meter diep en tien meter breed. Flink verouderd en vol met varens, rododendrons en hulst, maar daar konden we wel doorheen kijken.”

grasveld om te spelen

Samen met haar vader Jan de Winter (76) maakte Nicolette een tuinplan. “Ik wilde graag een groot grasveld waar mijn dochter lekker kan spelen. En daaromheen een wilde tuin met verschillende planten en bloemen.” Haar vader gaf haar daarbij alle hulp en deskundig advies. “Mijn vader heeft gewoon verstand van tuinieren”, zegt Nicolette, “hij is mijn wandelende tuin-encyclopedie. En het is ook gewoon fijn om, ook al ben je volwassen, dingen van je vader te kunnen leren.”

verschillende stijlen

Kennis van tuinieren deed Jan de Winter als kind al op. Hij komt uit een kruideniersfamilie en er moest in en om het huis flink meegewerkt worden om in het dagelijkse levensonderhoud te kunnen voorzien. Zijn kennis werd nog groter toen hij zijn vrouw ontmoette, die uit een tuindersfamilie in Heemskerk kwam. In die tijd leerde hij alles over symmetrie en bloeiwijzen. Jan: “Ik herinner me die akkers vol chrysanten. Je kon er een liniaaltje langs leggen, zo recht. Die bollen waren heel netjes op die gigantische velden gepoot. Mijn schoonvader was daar enorm precies in.” Dat sprak de vader van Nicolette aan, want ook hij houdt van symmetrie en een nette, opgeruimde tuin. Nicolette ziet liever een wilde weidetuin waar veel verschillende planten en bloemen naast elkaar kunnen groeien en de wind zachtjes door de bladeren kan ruisen. En het gras mag best een beetje over de tegels groeien. “Die nonchalance vind ik dynamischer”, vertelt Nicolette. >

INTERVIEW

"Ik houd alles bij in mijn tuinschriftje"

"Als het voorjaar er weer aankomt kijk ik de blauwe druifjes de grond uit!"

"Ach.. we planten
ze gewoon en
dan komt het
vast wel goed...
of niet!"

gek muurtje

Ondanks het verschil in stijl kunnen Nicolette en haar vader goed samenwerken. Jan de Winter begon met snoeien en het verwijderen van de verwilderde en overvloedige planten. Dat was een enorme klus. Alle varens die in de tuin woekerden, werden met wortel en al uit gegraven. Net als de hulststruiken en de doorgegroeide rododendrons. Niet de hele tuin ging op de schop: het krakkemikkige muurtje dat de afscheiding vormt tussen het verhoogde terras en de achtertuin, lieten ze staan. Nicolette: "Er zijn mensen die alles uit de tuin rukken als ze gaan verbouwen. Dat wilde ik juist niet. Dat gekke muurtje met al die spleten tussen de kapotte klinkertjes zorgt elk seizoen voor verrassingen. Uit de gaten en kieren groeien steeds nieuwe grappige rotsplantjes. Van die jarenzeventigplantjes: heel kleurig en ook ineens weer helemaal hip."

plant voor plant
uitproberen

Bij het kiezen van de beplanting aan weerszijden van het grasveld is Nicolette precies te werk gegaan. "Je kunt ervoor kiezen om in één keer heel veel van dezelfde planten te kopen. Maar ik heb juist steeds één plant gekocht. Dat geeft de mogelijkheid om uit te proberen of het plantje overlevingskansen heeft in de tuin." Nicolette houdt het allemaal bij in een tuinschrift. Zo kan ze altijd zien waarom een plant het juist

niet goed deed op een bepaalde plek en wanneer wat bloeide. Ze houdt er ook in bij wat ze nog voor nieuwe planten in de tuin wil. Jan de Winter: "Toch leuk dat Nicolette iets heeft meegekregen van dat precieze van mij. Want als ik zie hoe zij alles bijhoudt, dan is Nicolette nog secuurder dan ik."

mijn hoofd leegmaken

Inmiddels woont Nicolette ruim twee jaar met haar gezin in het nieuwe huis. De tuin is nog niet klaar. "Maar", zegt haar vader, "een tuin is nooit klaar." Dat beaamt Nicolette. "In de tuin is altijd werk te doen. Ook al heb je alle beplanting die je wilt, dan moet je weer gaan snoeien, wieden of afsteken." Maar dat is niet erg: "Ik heb een drukke baan en tuinieren vind ik heel ontspannend. Dan kan ik m'n hoofd leegmaken en weer energie opdoen. Mijn buurvrouw, die een onderhoudsvriendelijke tuin heeft, zegt weleens: kind ga toch eens lekker in een stoel in de zon zitten! Maar ik vind het juist lekker om de perken te wieden of nieuwe plantjes te planten. Want tuinieren is ook mijn passie geworden. Als na een lange winter het voorjaar er weer aankomt, kijk ik de sneeuwkllokjes en blauwe druifjes bijna de grond uit." □

